

En Josep ha vingut acompanyat de la seva filla Laia, que segueix els seus passos i estudia Arquitectura. Parlem, doncs, en primer lloc, de com el nostre entrevistat veu el futur professional de la seva filla: **"Penso que ho tindrà més difícil que jo, perquè malgrat que potser ara hi ha més camps, més possibilitats, més encàrrecs tant privats com de l'administració, no hi ha dubte que som molts, i ens hem de repartir les oportunitats que el mercat ens dóna".** I segueix: **"Vaig ser arquitecte municipal de Figueres durant dos anys, i era alhora el cap de serveis, el de bombers i el de protecció civil. Ara, a l'ajuntament de Figueres hi ha tres arquitectes, però també hi ha molts més col·legiats".** Ens interessa també que comentí el fet que quan estudiava només hi havia deu noies a la facultat i que ara la Laia comparteix classe amb més noies que nois: **"En aquell moment ens semblava que era una feina d'home, sobretot pel que feia a les direccions d'obra, però realment penso que el bon professional no es mesura per qüestió de sexe sinó per la preparació que té".**

Els anys que va exercir per a l'ajuntament de la capital empordanesa, els mira des d'un prisma positiu: **"Van ser molt formatius. Tots hauríem de fer una estada a l'administració perquè la nostra feina no és només projectar, hi ha moltes altres coses darrera".** Una d'aquestes altres coses, i fonamental, és l'urbanisme, del qual ens parla: **"Una de les coses més importants que s'han fet en aquests anys, i ho dic des de la perspectiva que em donen els anys de professió, ha estat la potenciació d'un urbanisme molt més respectuós amb la ciutat. La visió ha canviat molt i de forma molt positiva".**

En Josep treballava a l'ajuntament de Figueres quan es va projectar el Teatre-Museu Dalí, i va tenir tractes amb el pintor: **"Vaig haver de parlar-hi i la impressió que en vaig treure és que era una persona molt assenyada, molt normal, que venia una imatge, i que aquesta potser se'l va acabar menjant els darrers anys".**

Canviem de tema per preguntar-li què és per a ell l'arquitectura i explica: **"És la resposta a unes necessitats, acompanyada d'una sensibilitat que no deixo de remarcar. Els edificis acaben fent ciutat, i la ciutat és el nostre llegat per a la gent que ens sobreviu, el que es trobaran és el que nosaltres haurem fet. Es tracta de necessitats expressades de manera que tinguin a veure amb el que la gent sent, amb la bellesa, malgrat que pugui semblar un tòpic".** L'arquitecte és, per tant, **"el director d'orquestra"** el qual compara **"amb el metge de capçalera. És ell qui té una visió general de l'obra i qui té al costat els especialistes que l'ajudaran a tirar-la endavant".**

Els vint-i-set anys de professió permeten a en Josep parlar amb perspectiva de la seva carrera: **"Quan surts de l'Escola tens uns fonaments amb un vernís, però són insuficients per enfrontar-te a l'execució d'una obra. A mesura que vas adquirint experiència vas agafant aplom, seguretat en tu mateix, i t'atreveixes a fer coses i a proposar solucions que uns anys abans hauries rebutjat perquè les hauries considerat agosarades".** I afegeix: **"Això ens**

passa perquè l'obra arquitectònica requereix una maduresa que, si realment t'estimes la feina que fas, et ve portada per la pròpia evolució".

La forma de treballar d'un arquitecte també s'ha vist transformada amb els anys. La Laia ens confirma que ara ja els preparen per a treballar en equip, a diferència de l'època en què va estudiar el seu pare, que comenta: **"Jo vaig començar amb un altre company, en Francesc Vilarrubí, un molt bon amic, però n'hi va haver molts d'altres que van començar sols".** També la tècnica ha fet un pas de gegant, però en Josep segueix fidel al llapis: **"Dibuixar a mà continua essent bàsic per a mi, les idees em flueixen amb més fluïdesa, no em sento encotillat per cap giny mecànic. Quan vaig acabar la carrera tot ho feia amb esquadra i cartabó, fins que, el dia que els vaig deixar de banda, les obres van millorar".**

El nostre protagonista estima profundament la seva professió i lluita per superar els esculls amb bones idees: **"Cada problema té les seves hipòtesis i has de trobar-hi les respostes. Es tracta que un projecte sigui engrescador i, encara que sembli mentida, un pressupost sense límits t'ho posa sovint més difícil; com més llibertat tens més complicat és".**

Josep Palomerias va començar fent construccions per a pobles de l'Empordà: **"He començat essent arquitecte rural. Quan passo per Agullana i veig el primer xalet que vaig fer sento una mena de nostàlgia. Vaig fer-lo amb una visió molt renaixentista, jo mateix en vaig dissenyar els mobles i el jardí".** Del que també se sent orgullós és d'un edifici al centre històric de Girona: **"Va representar un repte fer un edifici modern en un entorn tan antic i crec que se'n va obtenir un bon resultat".**

Insistim perquè ens parli d'aquest tema i segueix: **"Actuar en un centre històric significa molt més que treballar sobre un paper blanc: has de conèixer a fons el que tens al costat perquè no es tracta de fer una escultura aïllada, sinó que has de ser respectuós amb l'entorn".** Això no sempre s'ha vist així, i ell mateix confessa haver actuat d'una altra manera: **"Recordo que als anys setanta pensàvem que el que havíem de fer era arquitectura moderna, i no teníem tant en compte l'entorn. Hi ha hagut una evolució positiva en aquest aspecte, sense que es tracti de ser mimètic amb l'entorn, perquè estaríem fent una arquitectura de cartró-pedra, però és bo conservar els patrons estilístics amb mitjans actuals".** Aquestes reflexions ens han conduït al terreny de la rehabilitació, de la qual en Josep té una opinió ben formada: **"Considero que s'ha de rehabilitar el que realment té mèrits per ser mantingut".**

No sabem si fa patir molt la crítica dels ciutadans a una obra determinada i respon: **"Un mateix sol veure les seves ensopegades i aprèn d'elles. De fet, les experiències personals són intransferibles i tothom passa per una etapa de forta inseguretat".**

En Josep Palomerias és amant dels reptes, que intenta superar amb una gran estima per la professió i l'ajuda de la seva esposa Carmen i els seus dos fills, la Laia i l'Albert.

**“L’arquitectura és la
resposta a unes
necessitats,
acompanyada
d’una sensibilitat que
no deixo de remarcar”**

Josep i Laia Palomeras - Barcelona (Barcelonès)